

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorია

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XII. De Helena Osdroënorum Regina.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

λαβὼν τῆς Κλαυδίας Καίσαρος ἀποκτατο-
 είας, ταῦτα τὸν Γώσηπον κτ' τῶν ἄλλων ταῖς
 θείαις συναληθεύοντα γραφαῖς διαπονημά-
 ζω. εἰ δ' περὶ τὴν τῆ βασιλείας προσηγορίαν
 δόξειε ἰσὶ διαφανεῖν, ἀλλ' ὄγε χρόνον καὶ ἡ
 πρᾶξις τὸν αὐτὸν ὄλη δείκνυσιν ἥτοι κατὰ π
 σφάλμα γραφικὸν ἐνηλλαμένε τῶ ὀνόμα-
 τος, ἢ καὶ διωνυμίας φερε αὐτὸν, οἷα καὶ φερε
 πολλὰς γενημένης.

A Hæc Josephus : in quibus perinde ac in
 ceteris, fidem illius magnopere admī-
 ror, qui cum sacris literis in veritate
 narranda adeo consentiat. Quod si in
 Regis nomine discrepare quibusdam
 videtur, temporis tamen ratio & res
 ipsa eundem esse confirmat : adeo ut
 vel nomen vitio Scripturæ depravatum
 esse oporteat, vel certè Regem hunc
 duplici nomine appellatum fuisse, quod
 & pluribus aliis contigit.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περὶ Θεοῦ τῆ γένεσις, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΠεί δ' ἄλλοι ὁ Λεκάς ἐν ταῖς πρᾶξεσιν
 εἰσάγει τὸν Γαμαλιήλ ἐν τῇ φερε τῶν
 Ἀποστόλων σέβει λέγοντα, ὡς ἀρα κτ' τὸν δη-
 λέμνον χρόνον ἀνέστη Θεοῦδᾶς, λέγων ἐαυ-
 τὸν εἶναι ἰσὶ. ὅς καταλύθη, καὶ πάντες ὅσοι
 ἐπέθοντο αὐτῷ διελύθησαν. Φέρε καὶ τὴν περὶ
 τῆς Θεοῦδᾶς γένεσιν ἱστορεῖται γραφήν. ἰστορεῖ
 τοῖν αὐτοῖς κτ' τὸν χρόνον δεδηλωμένον αὐτῷ
 λόγον, αὐτὰ δὲ ταῦτα κατὰ λέξιν. Φάσκει δ'
 τῆς Γεδαίας ἐπιτροπέουσι, γόνος τῆς ἀνῆς
 Θεοῦδᾶς γένεσιν, πείθει τὸν πλείστον ὄχλον,
 ἀναλαβόντα τὰς κήσεις, ἐπειδὴ πρὸς τὸν Ἰου-
 δαῖνον ποταμὸν αὐτῷ. προφήτης γ' ἐλεγεῖν εἶ-
 ναί, καὶ προελάματι τὸν ποταμὸν χίσις, διο-
 δον ἐφη παρέξεν αὐτοῖς ῥάδιαν, καὶ ταῦτα λέ-
 γων, πολλὰς ἠπάτησεν. ἐμὴν εἰσεν αὐτὸς τ'
 ἀφροσύνης ὀνομαζομένην φάσκει, ἀλλ' ὄξετε με-
 ψεν ἰδὼν ἰσπεῖον ἐπ' αὐτὸς. ἥτις ἴσπεσθ-
 σα ἀπροδοκίως αὐτοῖς. πολλὰς μὲν ἀνεί-
 λε. πολλὰς δ' ἰσπεῖον ἔλαβεν. αὐτὸν τελοῦν Θεο-
 δᾶν ζωρήσαντες, διαπονημένον αὐτῷ τῷ κε-
 φαλίῳ, καὶ κομίζεσιν εἰς Ἱερουσόλυμα. τῆτοις
 ἐξῆς καὶ τῆ κτ' Κλαυδίου γρομένε λιμῆ, μνη-
 μονεῖται ὡδὲ πως.

CAPIUT XI.

De Theuda præstigiator e jusque sociis.

B SED quoniam Lucas præterea in
 S Actibus Apostolorum Gamalielē
 quemdam cum in Concilio Judæorum
 de Apostolis deliberatio fieret, loquen-
 tem inducit de Theuda quodam qui
 hæc temporibus extitit, & qui cum de
 seipso magna prædicaret, tandem ex-
 tinctus est, omnesque qui ei fidem ha-
 buerant, dissipati sunt : agedum de hoc
 ipso Josephi quoque testimonium pro-
 feramus. Hic igitur in libro superius
 memorato sic loquitur. Fado, inquit,
 Judæam procurante, præstigiator qui-
 dam nomine Theudas, collecta ingenti
 hominum multitudine, persuasit il-
 lis ut asportatis opibus ducem se ad Jor-
 danem usque fluvium sequerentur.
 Quippè se Prophetam esse ajebat, di-
 remptisque imperio suo aquis fluminis,
 facilem se transitum ipsis præstiturum.
 Hujusmodi sermonibus plurimos de-
 cepit. Sed Fadus vesaniam illorum bre-
 vi compressit, immisis adversus eos
 equitum turmis, qui ex improviso illos
 adorti, partim occiderunt, partim vi-
 vos comprehenderunt. Ipse etiam
 D Theudas ab iisdem captus est, cujus
 caput præcisum Hierosolyma retule-
 runt. Post hæc idem Scriptor famis il-
 lius quæ imperante Claudio contigit,
 mentionem facit his verbis.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περὶ Ἑλένης τῆς τῶν Ὀστρούνων βασιλίδος.

ΕΠι τῆτοις γε καὶ τὸν μέγαν λιμὸν κτ' τὴν Γε-
 δαίαν συναβήχρησιν καὶ ὃν καὶ ἡ βασι-
 λισσα Ἑλένη πολλῶν χρημάτων ἀνησαμένη
 οἶτον δὸ τῆς Αἰγύπτου, δένει με τοῖς διαπονη-
 μένοις. σύμφωνα δ' ἂν δέξοις καὶ ταῦτα τῇ

CAPIUT XII.

De Helena Osdroenorum Regina.

P ER idem tempus, inquit, gravissima
 vide Ni-
 fames universam Judæam afflixit. cephor.
 quo quidem tempore Helena Regina c. 11. l. 2.
 frumentum quod grandi pecunia ex
 Ægypto coemerat, egenis distribuit.
 Quæ omninò consentiunt cum iis quæ
 G

AA. 11. scripta sunt in Actibus Apostolorum. A Ubi etiam illud habetur, Discipulos qui Antiochiæ morabantur, decrevisse pro suis singulos facultatibus stipem conferre, ad sublevandos fratres qui in Judæa degebant. Quod quidem illi etiam præstiterunt, missis ad Seniores pecuniis per manus Pauli & Barnabæ. Ceterum Helena illius, cujus mentio fit à Josepho, illustres etiamnum extant cippi in suburbii Hierosolymorum, quæ mutato nomine nunc Ælia appellatur: eamque A-diablenorum Reginam fuisse perhibent.

CAPUT XIII.

De Simone Mago.

Huc referet Niceph. c. 14. 27. lib. 2. & Euseb. cap. 21. infra l. 4.

IN TEREÀ cùm jam fides Servatoris nostri Jesu Christi ubique diffusa esset, hostis generis humani regiam Urbem sibi occupare satagens, Simonem illum de quo superius dictum est, eò destinat. Cujus nefariis artibus auxilium atque operam suam commodans, plurimos eorum qui Romæ degebant, in errorem inductos sibi mancipavit. Testatur id Justinus, qui non procul ab Apostolorum temporibus inter religionis nostræ sectatores maximè floruit. De quo viro inferius suo in loco ea quæ virtus ipsius postulat, dicturi sumus. Hic igitur in priore Apologetico quem pro nostra doctrina ad Imperatorem Antoninum conscripsit, sic ait: Post Domini nostri in cælum ascensum, inquit, immissi sunt à Dæmone homines quidam, qui se Deos esse dicerent. Quos quidem homines tantum abest ut perlecuti sitis, quin potius maximis honoribus affecistis. Ex iis fuit Simon D quidam Samaritanus, ortus è vico qui Gitton dicitur, qui principatu Claudii Augusti, cum per operationem Dæmonum multa magicæ artis miracula in Urbe vestra quæ Imperii caput est, edidisset, Deus à vobis est habitus, statuamque illi perinde ac Deo posuistis in Insula Tiberina inter duos pontes, cum hac inscriptione: SIMONI DEO SANCTO. Hunc Samaritani propè omnes, & ex aliis gentibus nonnulli, summum Deum esse confitentur, Helenam quoque venerantur, quæ initio quidem apud Tyrum urbem Phœnices

B

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περί Σίμωνος τεύχου.

Ἀλλὰ ᾧ τῆς εἰς τὸν Σαῦρα καὶ Κύβηλον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἡδη διαδεδομένης πίστεως, ὁ τῆς ἀνθρώπων πολέμιος Σατῆρας, τὴν βασιλευσάντων σαργασαδαίων πόλιν μηχανώμενος, ἐνταῦθα Σίμονα τὸν πρῶτον δεδηλωμένον ἀγείρει καὶ δὴ ταῖς ἐντέχνους τὰνδρὸς σωμαρομήρων ἰσοπέτοις, πλείους τῶν τὴν Ῥώμην οἰκουμένων ἐπιτίθεται πλάνῳ σφετερισμῷ. Ἐκ τούτου μετέπολιν τῶν Ἀποστόλων ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς διαπερὶ φασ λόγῳ Ἰησοῦ, περὶ τὰ σαργασαδαίων καὶ καιρὸν σαργασομίας, καὶ μοι λαβὼν ἀνάγνωθι τὰδε τὴν γραφήν, ἢ ἐν τῇ σαργασαδαίων πρὸς Ἀλιανῶν πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς δόγματι ἀπολογία γραφῶν ὡς ἐφ' ἑστί. καὶ ἐν τῷ ἀνάληψιν τῆς Κύβητος εἰς ἕρπον, προσεβαλόντες οἱ δαίμονες ἀνθρώπων ἰσῶς, λέγοντες ἑαυτοὺς εἶναι Θεούς: οἱ ἕμῶν ἐκ ἐδωχθησαν ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἠξιώθησαν Σίμονα μὲν ἵνα Σαμαρεῖα τὸν διπλὸν κόμισιν λεγομένης Γιττῶν, ὃς ἐστὶν Κλαυδίου Καίσαρος διατῆς τῶν ἐνεργουμένων δαιμόνων τέχνης δυνάμεις μαγικὰς ποιήσας ἐπὶ τῇ πόλει ὑμῶν τῇ βασιλίδι Ῥώμης, Θεὸς ἐνομιώθη, καὶ ἀνδριανῆτι παρ' ὑμῶν ὡς Θεὸς τετίμηται, ἐν τῷ Τίβερει ποταμῷ μετὰ τῶν δύο γεφυρῶν, ἔχων ἐπιγραφὴν Ῥωμαίων ταύτην, Σίμωνι δ' ἐὼ σάκτω ὅπερ ἐστὶ Σίμων Θεὸς ἀγίω, καὶ ἕρπον μὲν πάντες Σαμαρεῖς, ὅλοι οἱ καὶ ἐν ἄλλοις ἔθνεσιν, ὡς τὸν πρῶτον Θεὸν ἐκείνον ὁμολογουμένως προσκυνῶσι καὶ Ἐλένην ἵνα τὴν συμπροσηύσασαν αὐτῶν κατ'